

แต่พวกเหล่าอันธพาลประจำถิ่น
ก็ไม่สิ้นรังควานพาลโทโส
มาดักยิงหวังปลิดชีพพระเถโร
จิวรท่านขาดโหว่เป็นสองรู

ท่านมิได้เป็นอะไรแม้เพียงนิด
ด้วยองอาจออกภาษิตว่า “ไม่สู้”
และ “ไม่หนี” “ทำดีต่อไป” ให้ดู
จะได้รู้ชัยชนะด้วยความดี

จนท่านเป็นที่เคารพสักการะ
ด้วยธรรมะปฏิบัติและหน้าที่
ชนทั้งหลายต่างศรัทธามาสรางบารมี
วัดปากน้ำนามนี้จึงลือไกล

แม้การงานปกครองจัดการวัด
สารพัดภารกิจทั้งน้อยใหญ่
แต่ด้วยท่านซึ่งธรรมอันอำไพ
จึงเพียรสอนวิชาชัยตลอดมา

มีทั้งชีทั้งพระเณรเถรเถระ
ที่ถึงพระแก้วใสสว่างจ้า
ได้ธรรมกายกันตามลำดับมา
ท่านจึงตั้ง “โรงงานทำวิชาธรรมกาย”

แบ่งนักทำวิปัสสนาเป็นกะกะ
ทำธรรมะศึกษาวิชชีที่หลากหลาย
แบ่งที่นั่งพระโยมทั้งหญิงชาย
เป็นสัดส่วนเพื่อคั่นกายในกายา

ห้ามบุคคลภายนอกเข้ามาใกล้
เพื่อให้ได้ความสงบสว่างจำ
ในฝ่ายซีมีช่องส่งสื่อวิชา
เพื่อค้นคว้าวิชาอันลือชัย

เมื่อสำนักวัดปากน้ำชื่อกระฉ่อน
ทั้งนครนิยลธรรมผ่องใส
จึงศรัทธาสารุชนทั้งประเทศไทย
ต่างหลั่งไหลวัดปากน้ำสั่งสมบุญ

หลวงปู่สดจึงสั่งตั้งโรงงาน
เพื่อสืบสานต่อยอดสนับสนุน
ให้บรรดาสารุชนคนใจบุญ
ได้คำจุนพุทธศาสน์เลี้ยงพระเณร

วัดปากน้ำพระเณรไม่ต้องบิณฑบาต
เพราะสามารถเลี้ยงดูทั้งชีเณร
ภัตตาหารบริบูรณ์ทั้งเช้าเพล
เป็นกำลังให้พระเณรวีปัสสนา

หลวงปู่ั่นจุฑาพระพ่อผู้ให้
ผู้มีใจการุณย์ทรงคุณค่า
เปี่ยมความรักเปี่ยมเมตตากรุณา
สมฉายาหลวงพ่อพระเดชพระคุณ

ฝ่ายปริยัติเรียนตำราวิชาคันถะ
ทั้งเณรพระท่านพร้อมสนับสนุน
ตั้งโรงเรียนหาครูและหาทุน
เป็นทางบุญสืบพระศาสนาห้าพันปี

ในฝ่ายจิตกัมมัฏฐานก็สอนสั่ง
ให้หมั่นนั่งภาวนาหมั่นเข้าที่
เพื่อฝึกหยุดใจให้สนิทกลางจิตดี
ตามแนวทางพระมุนีต้นธรรมา

ยามโลกพบทุกโศกสงครามร้าย
ชนทั้งหลายหวาดประหวั่นเป็นหนักหนา
พระเดชพระคุณหลวงปู่สุ่มารา
คุมทีมงานทำวิชาพาพ้นภัย

แม้มีผู้ปราชญ์วิชาแก้ว
ว่าไม่แหวไม่แฉ่มไม่สดใส
ไม่ใช่ทางแห่งธรรมพระทรงชัย
ท่านก็ใช้ปัญญาอธิบาย